

den ærede Ministers Forslag kan komme frem. Mindretallets ærede Ordfører henviste til Sverige, til de Kalamiteter, der ere foregaaede der. Jeg kan ikke tjene det ærede Medlem i at blive forstræffet ved, hvad der er foregaaet i Sverige. Hvad vi her beslutte og anse for rimeligt og rigtigt, gøre vi uden Henhyn til, hvad Sverige har gjort eller i Fremtiden vil gøre. I øvrigt har det ærede Medlem ikke fremført noget, der svækker Begrundelsen af Flertallets Holdning, og jeg finder derfor ikke Anledning til at imødegaa de Betragtninger, den ærede Ordfører for Mindretallet kom frem med. Jeg kan kun beklage, at han til Trods for, at Regeringen ved sit Forslag om Forstuds-laaneforeninger har vist sig villig til at gaa ind paa det Princip, der er det ledende for dette Forslag, fastholder Standpunktet, at den, der er i Laanetrang, har ogsaa Naad til at betale Ekstrafat til Statskassen. Jeg siger, at det er ganske urimeligt, og jeg synes, at det er for konservativt at være mere ministeriel end selve Finansministeren, hvor det gælder Statskassen.

S. Sage: Naar jeg afbrød den ærede Ordfører, var det selvfølgelig, fordi Ordføreren slet ikke har talt med Mindretallet om den højtærede Finansministers Udtalelse, og derfor mente jeg, at han ikke uden videre kunde tale paa hele Udvalgets Vegne. Saa selvindlysende er Sagen jo ikke. Den højtærede Finansminister henstillede ogsaa sit Forslag til nærmere Overvejelse i det Haab, at det vilde være tilstrækkeligt til at sikre Statskassen paa en saadan Maade, at Forslaget bliver acceptabelt. Det er ganske vist, at Mindretallet ogsaa vil undersøge dette Forslag med samme Grundighed som den, hvormed Flertallet — jeg ved ikke hvor længe — har grundet over dette Spørgsmaal, men dermed er det ikke givet, at vi nødvendigvis ville komme til det Resultat, at den højtærede Ministers Forslag er tilstrækkeligt. Det er allerede lidt farligt at stole paa, at Folk vilde være saa fair ikke at misbruge eller omgaa en Lov, naar den er indrettet saaledes, at den meget let kan omgaaes. Det er muligt, at den højtærede Ministers Forslag vil vise sig at være tilstrækkelig betryggende, idet man ikke har med det store Publikum at gøre — thi saa gif det vist slet ikke — men med bestemte Institutioner, Banker og Sparekasser, og det skal Mindretallet selvfølgelig undersøge med den største Velvilje. Det er uheldigt, at den ærede Ordfører udtalte en Beklagelse af, at vi, jeg havde nær sagt, ikke undte — det skulde den ærede Ordfører blot

have sagt, det vilde have været i Stilen — den fattige Mand de 80 Dre. Den ærede Ordfører kan være vis paa, at vi meget gerne vilde lette den lille Saantager for den Stempelafgift, han isalder, og at vi gerne vilde være med til en Reform af Stempel-lovgivningen, saa baade de større og de mindre Saantagere kunde lettes i saa Henseende; og naar vi tage Ordet imod dette Forslag, er det ingenlunde af Sigegyldighed eller Uvilje mod den lille Saantager. Jeg tror ogsaa, at naar den ærede Ordfører vil tænke sig om, vil han erkende, at det ikke har ligget i vor Forhandlingsmaade. Vi have kun anset hans Forslag for upraktisk, og det har den højtærede Finansminister givet os absolut Ret i. Den ærede Finansministers Ord maa jeg fortolke saaledes, at han ikke kan acceptere Flertallets Forslag. Den ærede Ordførers Bemærkning om, hvad vi kunne eller ville, og hvad Sverige ikke kan eller vil, skal jeg ikke opholde mig ved. Jeg tror, at man ikke i den Grad kan se bort fra Logikkens Regler, at man ikke maa erkende, at naar noget viser sig under ganske de samme Forhold uigennemførligt hos vore Naboer, maa det ogsaa være vanskeligt at gennemføre hos os. Saa meget maa man have Lov til at se ud over Landets Grænser, hvis det overhovedet skulde behøves. Og hvad den ærede Ordførers Henvisning til den højtærede Landbrugsministers Forstuds-laaneforeninger angaar, forekommer det mig, at det er for tidligt at henvise til et Lovforslag, som man knap nok har læst; og hvis Forbindelse med denne Sag ingenlunde endnu er klar. Jeg maa altsaa vedblivende i Overensstemmelse med Finansministerens Udtalelse anbefale ikke at vedtage Flertallets Forslag uden i hvert Fald under den bestemte Forudsætning, at det maa omredigeres efter nøjere Overvejelse mellem 2den og 3dje Behandling.

Ordføreren (A. Nielsen): Jeg maa gøre en Undskyldning over for det ærede Medlem (S. Sage). Naar jeg for udtalte, at jeg haabede, at Udvalget kunde slutte sig til det anlydende Forslag, troede jeg ikke at overskride Grænserne for min Kompetence i det foreliggende Tilfælde. Det var kun et Haab, en Forventning, jeg udtalte; jeg kunde ikke udtale noget sikkert. Sige saa lidt som jeg har forhandlet med det ærede Medlem derom, har jeg jo forhandlet med andre Medlemmer af Udvalget. Det var altsaa kun en Forventning, et Haab, jeg udtalte, og har jeg derved gaaet det ærede Medlems Ret for nær, beder jeg selvfølgelig om en Undskyldning. Det ærede Medlem talte end-